

[Taanquist]

Den anden del af lovforslaget handler om, at nogle skal betale. Der står, at det er forsikrings-selskaberne, men det er da korrekt fortolket, at det i sidste ende nok vil havne hos arbejdsgiverne, og det er vel også rimeligt.

Jeg forstår ikke reaktionen hos socialministeren og slet ikke hos den radikale ordfører, fru Kirsten Lee, for det er jo netop De Radikale, der ved tidligere diskussioner har ført sig frem med hensyn til, hvem der skal betale.

Jeg vil da gerne ved den her lejlighed citere den tidligere radikale ordfører, hr. Jørgen Estrup, der i en diskussion den 28. januar 1987 – Folketingstidende 1986-87, 1. samling, sp. 6360 – kommer meget tæt ind på det, vi i øvrigt i Socialdemokratiet mener, idet hr. Jørgen Estrup siger, at »der jo i høj grad er tale om et princip, der hedder forureneren betaler.

Når vi når så langt, at vi også i arbejdsmiljøpolitikken kan sige, at produktionen skal bære den fulde omkostning ved indsatsen, tror jeg, at arbejdsministeren virkelig kan få sine principper til at slå igennem, og derfor må det i høj grad være et spørgsmål om, hvordan vi når så langt.«

Da hr. Jørgen Estrup ikke får noget svar fra arbejdsministeren ved den lejlighed, fortsætter hr. Jørgen Estrup i sp. 6383:

»Jeg synes ikke, at vi fik arbejdsministerens reaktion på det, som jeg føler er det helt vigtige og overordnede princip, nemlig spørgsmålet om, at man nu accepterer, at produktionen fundamentalt skal bære omkostningerne, og at vi skal finde mekanismer, som sikrer, at det sker. For før det lykkes, tror jeg ikke på, at en politik af den type kan slå igennem.«

Det var Det Radikale Venstres mening for bare et par år siden. Og nu har vi altså både en radikal socialminister og en radikal ordfører, der mener lige præcis det modsatte. Det er selvfølgelig meget bedrøveligt, for det er et godt princip, hr. Jørgen Estrup her rører ved, nemlig at forureneren betaler.

Jeg skal beklage dybt, at ikke flere har kunnet tilslutte sig tankegangen i lovforslaget, og må konstatere, at den virkelige interesse for forebyggelse og for princippet om at lade forureneren betale kun finder udtryk i golde ord fra Folketingets talerstol og ikke på nogen måde bliver fulgt op af regeringspartierne eller regeringen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 181:

Forslag til lov om ændring af lov om social-bistand. (Ændring af forsøgsregler med hensyn til pasning af børn).

Af Bente Juncker (CD) m.fl.
(FremSAT 17/1 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Aase Olesen):

Det foreliggende forslag er identisk med et lovforslag, der blev fremsat af tidligere socialminister Mimi Jakobsen den 12. april 1988, men det kom aldrig til første behandling på grund af udskrivelsen af folketingsvalg.

Jeg har ligesom den tidligere socialminister modtaget henvendelser fra enkelte kommuner, der ønsker at indføre ordninger, hvor egne børn under 3 år kan indgå i det antal dagplejebørn, kommunen betaler for pasning af. Disse kommuner har fremhævet, at en sådan ordning skulle være forbundet med kommunale besparelser, og at der samtidig – det er for mig det vigtigste – skulle kunne skaffes flere dagplejere, så ventelisterne til dagtilbud for børn kunne nedbringes.

Jeg er enig i, at der bør gøres en indsats for at slippe af med ventelisterne. Derfor er jeg også indstillet på at fremsætte lovforslag om større fleksibilitet på dagpasningsområdet i denne samling med henblik på ikrafttræden 1. januar 1990.

En lovændring er nødvendig også for at gennemføre ændrede betalingsregler med større